

[Tønnesen.]

hvis vi ser ud over vore egne grænser, så er der behov for en debat om kvindens stilling i samfundet. Vi har for nylig iagttaget en voldsom debat, der er blevet ført nede i Italien, og når man har berejst landet, ja, så finder man vel også, at det kan have sin rimelighed, at der er en debat af den karakter dernede.

Det organ, man taler om i betænkningen, det organ, man kalder ligestillingsrådet, ser vi ikke det store behov for. Men muligvis skal der et eller andet til, et eller andet iagttagelsesorgan, som kan holde øje med, om tingene nu kører som de skal. Behovet kan ikke være så voldsomt, eftersom vi her i landet har en ombudsmand, har uafhængige domstole og har velarbejdende organisationer, der følger med i, om alt nu er som det skal og bør være.

Det var ligesom man var ved at blande arbejdsløsheden ind i debatten; her må jeg erklære mig enig med statsministeren i, at dette kan i hvert fald ikke have noget med arbejdsløshed at gøre.

Ingen her i landet har drømt om — og vel nok heller ikke andre steder, for det kunne nemlig ikke nytte noget — at man fratog kvinden den ret, kvinden har, den allerformeste ret, dette at være mor. Men vi har så arbejdet på en anden facon. For denne mor har igennem mange, mange år ønsket, at hun også kunne få lov til at deltage i det levende liv ude omkring på arbejdspladserne. Hvad har man så gjort for at medvirke til det? Ja, man har oprettet et væld af institutioner, børneinstitutioner af alle mulige arter, skolerne er blevet udbygget, uddannelsesinstitutionerne i det hele taget, boligerne er blevet bedre. Der er gjort masser for at give kvinden mulighed for at komme det sted, hvor mange kvinder ønsker at være, ude i erhvervslivet. Så vidt jeg kan se, har kvinden egentlig opnået temmelig meget. For den sags skyld kunne dette folketing jo bestå af ene kvinder. Det gør det altså ikke, men det kunne det jo godt. Det er sådan set meget godt, synes jeg. De kan også blive ministre, ja, de kan sågar blive dronning — konge kan de altså ikke blive, men dronning kan de blive. Man må vel nok sige, at så har de egentlig nået et ganske pænt resultat. Det er blevet stadfæstet af

staten, at sådan skal og bør det være, og det er vi enige i. Ude i kommunerne, ude i amterne, alle steder, hvor staten har arbejdspladser, kan jeg ikke se, at man forsøger på at diskriminere kvinden.

Jeg er heller ikke helt så nervøs som fru Ebba Strange, som heroppe sagde noget om, at hun var bange for, at man ville diskriminere kvinderne i forhold til mændene på sådan noget som uddannelsesinstitutioner i det hele taget. Jeg kan ikke forestille mig, at der var nogen, der ville foretrække mand for kvinde, hvis man forestiller sig noget med begrænsninger. Det kan jeg ikke forestille mig. Men jeg kan da heller ikke tro, at fru Ebba Strange har den opfattelse, at det skal være sådan, at blot fordi man er kvinde, så skal man foretrakkes forud for manden.

Jeg ved noget om arbejdet ude i hjemmene. Jeg har selv været far og mor. Det har jeg fået lov til at prøve. Det er ikke alle, der får lov til at prøve det. Jeg ved, hvad det vil sige at passe to job, passe sit eget og passe hjemmets job, og jeg bøjer mig i dyb ærbødighed for de mange kvinder, der påtager sig både at passe en arbejdsplads og passe et hjem, for det er meget, meget krævende.

Men det er, som om — og det vil jeg gerne have lov til at sige i dag — manden, der bliver mor og far, diskrimineres noget i forhold til kvinden. Der er — jeg taler af erfaring, af personlig erfaring — ingen, der kommer og giver støtte til den mand, der pludselig bliver mor og far. Det er noget, jeg synes kvinderne burde tænke lidt på, for mændene kan løbe ind i nøjagtig lige så store vanskeligheder, som kvinderne løber ind i.

Fru Ebba Strange talte om forskelsbehandling på arbejdspladserne, og det er da muligt, at der sker et eller andet dér, men så er det ting, jeg ikke kender til. Jeg kunne godt tænke mig at få defineret den forskelsbehandling noget nøjere. Forskellen mand/kvinde, den kan vi jo ikke komme uden om, for den er der. De fysiske og psykiske forskelle kan vi simpelt hen ikke komme uden om, men det kan heller ikke være sådan noget, der menes, for de er der jo bare. Der må vel menes andre ting. Denne definition ville jeg altså gerne høre lidt nøjere om heroppefra.

Kvinderne har nået meget. Kvinderne har nået nu, hørte jeg her forleden, at en lærer-